

Під зміною структури продукції розуміють зміну питомої ваги окремих її видів у загальному обсязі виробництва, пов'язану з освоєнням нових та припиненням виробництва застарілих виробів, з неоднаковими темпами зростання випуску різних видів продукції. Зміна номенклатури і асортименту продукції є одним із важливих чинників, що впливають на рівень витрат на виробництво. Це пояснюється тим, що собівартість, як і рентабельність різних виробів неоднакова, тому структурні зрушення в асортименті продукції можуть призвести як до зменшення, так і до збільшення виробничих витрат.

До галузевих та інших чинників належать: введення і освоєння нових цехів, виробничих одиниць і виробництв, підготовка і освоєння виробництва в діючих об'єднаннях і на підприємствах тощо.

Отже, на нашу думку, з метою оптимізації витрат перш за все варто визначити особливості діяльності підприємства, визначити перелік усіх статей витрат, які підлягають впливу з метою підвищення їх ефективності та віддачі. При цьому варто враховувати, що зниження витрат не завжди призведе до більш ефективної діяльності підприємства, тому витрати слід не мінімізувати, а оптимізувати.

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ЗДІЙСНЕННЯ ПОДАТКОВОГО КОНТРОЛЮ

Скряга Н. О.,

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова*

Науковий керівник – Лелюк Н. Є., доц., к.е.н,

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова*

В умовах нестачі фінансових ресурсів на рівні держави, суб'єктів господарювання і домогосподарств, незадовільного наповнення державного і місцевих бюджетів, бюджетів загальнодержавних спеціалізованих фондів, низької податкової культури особливої уваги потребує вдосконалення організації податкового контролю.

На сьогодні Україна перебуває в стані реформування податкової системи держави. Тому важливо не тільки ознайомитися з досвідом діяльності зарубіжних податкових органів, а й запозичити кращі форми організації проведення міжнародного податкового контролю.

Організація податкового контролю у країнах світу здійснюється таким чином:

- 1) адміністративна централізація як напрямок ефективності контролю. Існують тенденції жорсткої централізації (Німеччина, Швеція) та, навпаки, делегалізації (Канада, Італія). Сильна централізація існує саме у питанні збору декларацій і керування засобами платежу, примусового стягнення й контролю великих підприємств;

2) політика програмування податкової перевірки. Зазвичай визначається політика податкової перевірки, яка на дворічний або трирічний період вказує загальні напрями, фіксує першорядні, кількісні і якісні цілі. Через федеральну організацію Німеччини політика контролю в цій країні визначена на рівні федеральних земель. Водночас Бундестаг має право втручатися в роботу місцевих структур для перевірки великих підприємств та погоджувати частоту перевірок з категоріями платників податків і географічний розподіл коштів. Планування контролю залишається централізованим у країнах півдня (Італія, Іспанія), а також в Японії. Більш розосередженою вона є в країнах, які працюють із групами платників податків (США, Великобританія, Швеція, Нідерланди);

3) здійснення контролю. Узагальнено контроль здійснюється структурами, що мають різні організаційні територіальні рівні (місцеві, департаментські або регіональні), наприклад, як у Франції. Податковий контроль у Франції покладено на податкові центри, які відбирають платників для проведення податкового контролю за багатьма критеріями, в основу яких покладено аналіз ризику. По-перше, відбирають підприємства, які є потенційними порушниками, по-друге, використовують повідомлення інформаторів. Проведення податкового контролю з виїздом на місце чітко регламентоване. Тобто насамперед платника податків мають попередити про його проведення щонайменше за вісім днів. Без попередження перевірка можлива лише за наявності достовірної інформації про ухилення платника від сплати податків. Взагалі відносини між податковим органом і платником податків у Франції побудовані у формі обміну думками, тобто кожна сторона доводить свою правоту. Причому податковий орган зобов'язаний надати письмову відповідь на будь-які запити платника податків, які він має право використати для свого захисту. Проте в разі регулярного невиконання платником своїх обов'язків податки можуть стягуватися з його рахунків у безспірному порядку. У деяких країнах, як наприклад: у Німеччині, Іспанії, Італії, Великобританії існують національні або федеральні структури контролю. Інші країни, такі як Канада, Нідерланди, США, Ірландія мають оперативні управління, організовані по групах платників податків у національному масштабі, але впроваджені на регіональному рівні.

Повноваження органів контролю

1. Право на одержання інформації . Податкові органи можуть вимагати від будь-якої особи надання будь-якої довідки або підготовки будь-якого документа, що належить до податкового законодавства. Відомості, зібрані у цьому випадку, можуть бути використані для оподаткування й перевірки будь-яких послуг фізичної або юридичної особи. Використання права на одержання інформації не повинне дозволяти жодним чином здійснювати критичний аналіз бухгалтерського обліку. Операції збору інформації повинні мати вузький характер і обмежуватися випискою бухгалтерських паперів або копією з документів. Таке визначення права часто не еквівалентно в різних

країнах. В Німеччині, Іспанії, Великобританії використання цього права обмежене.

2. Право перевірки. Право перевірки можна визначити як можливість для адміністрації перевіряти існування й точність заявлених елементів, починаючи з бухгалтерських даних і уточнюючих документів, що зберігаються платником податків.

3. Право візиту й конфіскації. Ця процедура є процедурою несподіваного контролю, проведеною спеціалізованими агентами. Ці обшуки здійснюються на прохання податкових органів за наявності дозволу судової влади агентами адміністрацій, які повинні проникнути в торговельні, приватні приміщення. Під час обшуку агенти збирають інформацію й документи, які можуть довести факт шахрайства, таємної діяльності, приховування доходів, фіктивної діяльності і передачу доходів, подробиці щодо податкової пільги, шахрайства з європейськими субсидіями.

Світова практика знає такі варіанти взаємодії органів податкового контролю і держави: органи податкового контролю:

- ✓ є окремим урядовим інститутом, що безпосередньо підпорядковується політичній владі;
- ✓ входять до складу Міністерства фінансів чи казначейства;
- ✓ є самостійними органами зі своїм адміністративним апаратом і підзвітними політичній владі;
- ✓ номінально очолюються обраною політичною особою.

Отже, варто зазначити, що Україна, як і будь-яка інша країна, прагне побудувати таку податкову службу, яка спроможна виконувати свою основну місію — забезпечити своєчасне та повне надходження всіх податків, передбачених податковим законодавством, з якомога меншими витратами. Для цього, реформування податкової політики України повинно спрямовуватися на побудову раціональної системи оподаткування. Удосконалення організації податкового контролю із використанням світового досвіду сприятиме наповненню бюджетів усіх рівнів, звуженню «тіньового» сектору економіки, налагодженню партнерських взаємовідносин між податковими органами та платниками податків.

АЛЬТЕРНАТИВНІ ВАРІАНТИ ВИБОРУ МЕТОДІВ КАЛЬКУЛЮВАННЯ СОБІВАРТОСТІ СТАДІЙ ЖИТТЄВОГО ЦИКЛУ ПРОДУКЦІЇ

Слепченко К.О.

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

Науковий керівник – Шматковська Т.О., к.е.н., доцент

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

На сучасному етапі розвитку бухгалтерського обліку в Україні існує багато проблемних питань щодо методики калькулювання собівартості. Одним з них є те, що в процесі калькулювання собівартості продукції не враховуються